

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(Nr.) Litt.
Lv.

FÖR NÖJES SKULL.

SKALDEFÖRSÖK

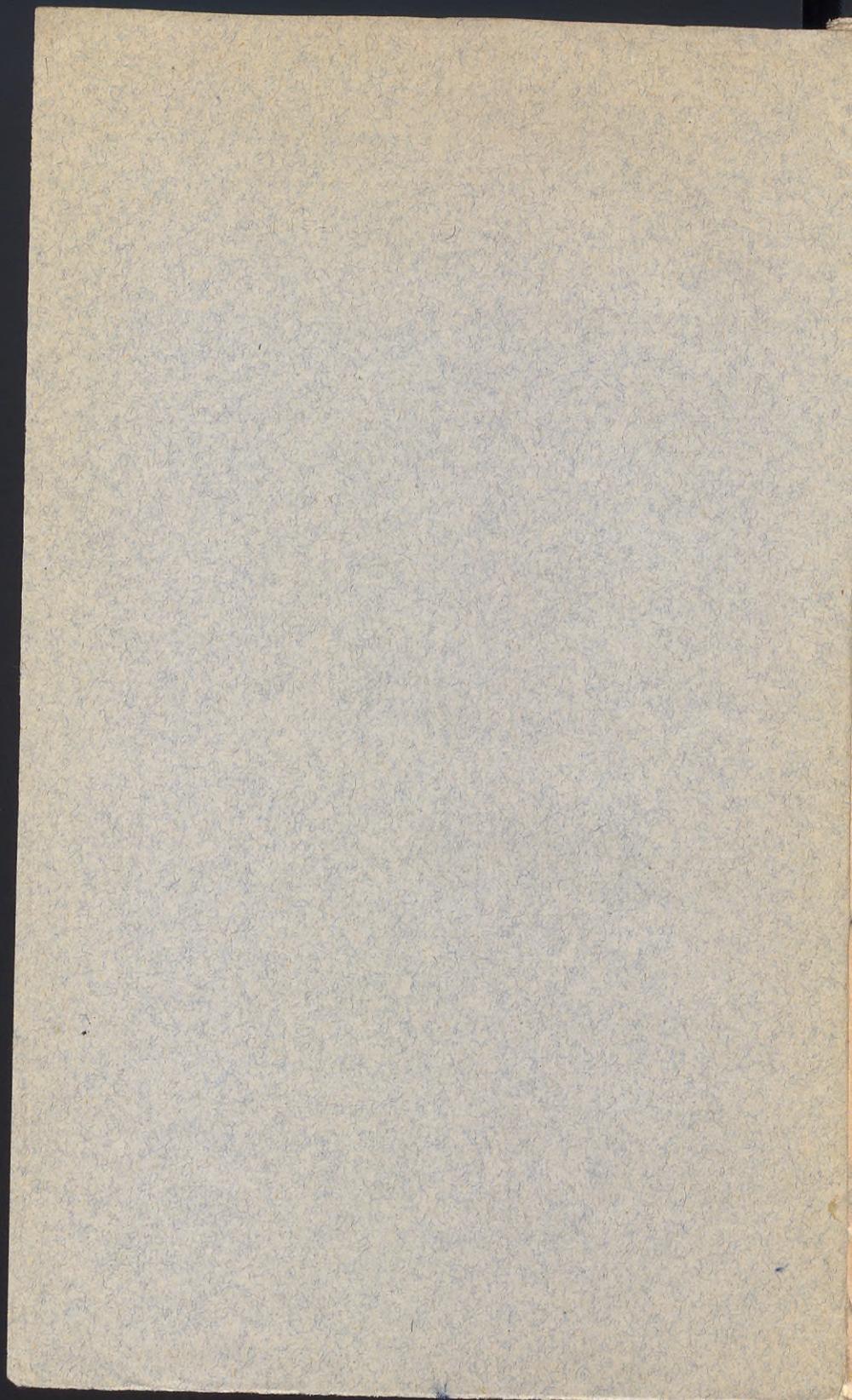
AF

VIKTOR B.

PÅ FÖRFATTARENS FÖRLAG.

727

FÖR NÖJES SKULL.

SKALDEFÖRSÖK

AF

VIKTOR B.

ALMARENS
BOKFÖRLAGS FÖRLAG
1881

PÅ FÖRFATTARENS FÖRLAG.

x
So. 41
29

FÖR NÖJES SKULL

SKÄRPFÖRÅR

VIKTOR B.

UDDEVALLA,
TURE MALMGRENS BOKTRYCKERI
1888.

Döm mig ej för hårdt, min vän,
Då Ni läsit boken denna.
Ni nog finner lätt i den,
Att det är en ovan penna,
Hvilken vågat har försöka
Att Ert bokförråd föröka.

I denna bogen har jag skrivit
Och väntat på att Ni skulle
Så det har jag aldrig gjort
Bland barnen, blott och bart.

Med den helt nya utgåvan
Så har jag till en del
Så det har jag aldrig gjort
Och första gången har.

Jag har den gamla utgåvan
I denna bogen skrivit
Att den skall vara en del
Och ha den i sin hand.

Är Er bokförläggare förökta.
Hvilken vägar har försökta
Att det är en ovan pennas
Ni nog finner allt i den.
Läs Ni läst boken denna.
Döm mig ej för hårdt, min vän.

Hembygden.

En trakt ej fins för mig mer kär
Uti mitt fosterland,
Än den, som ligger borta der
Vid elfven Lidans strand.

Den trakten är väl icke rik,
Men mycket skön ändå,
Helt visst det gamla Dalom lik
Med skog och sjöar små.

I denna bygd der föddes jag
Och växte äfven opp.
Jag der haft mången rolig dag
Bland blommor, blad och knöpp.

Mitt hem helt nära elfven låg
Så nätt invid en skog.
Ja, der jag första dagen såg
Och första gången log.

Jag der som gosse ströfvat kring
I skogen mången gång,
Att höra skällans enkla pling
Och foglars glada sång.

Hur lycklig var jag icke då
Uti min barndomstid,
Då jag så glad och nöjd fick gå
Och njuta sådan frid.

Som yngling der jag äfven haft
Så roligt mången gång,
Fast nöjet då var mera qvaft
Och skogen mera trång.

Jag dock ej längre bodde der,
När jag fyllt sjutton år.
Långt bort från hemmet jag nu är
Och här i skola går.

Men hembygden jag tänker på
Och ännu håller kär,
Och hvart min väg än skulle gå,
Så är dock tanken der.

„Flyg så glad och fri min själ!
Uppå diktens vingar ila
Till den ort, du känner väl,
Der du mången gång fått hvila,
Efter att ha hastigt gjort,
Mången färd i högre ort.

Du dig ofta höjde opp,
Högre än som örnen svingar,
Ja, högt öfver molnens topp
Uppå diktens lätta vingar,
Och se'n öfver jorden såg,
Som så långt nedför dig låg.

Och hvad kunde du väl se?
Ingen borg ditt öga røjde,
Ingen vingård såg du le,
Ingen palm sin krona höjde.
Du såg idel berg och dal
Och små sjöar utan tal.

Ej du pyramider såg
Eller något guld som glimma'.
Kanske nå'n ruin der låg,
Höljd af tidens dunkla dimma.
Såg du något ärans fält,
Der nå'n hjelte haft sitt tält?

Tycktes du ej äfven se
Månget öga vänligt blicka,
Mången mun emot dig le
Mången fager blomma nicka,
Mången räcka dig sin hand?
Du ju såg mitt fosterland.

Såg den trakten, som mig födt.
Trakten, der jag fordom drömde,
Trakten, der som fädren dött
Och se'n blef i jorden gömde.
Denna trakt för mig så kär,
Nu min själ dig hvila der.

Sommarmorgonen.

Kyrkoklockans ljud nu höres
Öfver stilla nejden kring,
Och nu månges hjerta röres
Af dess enkla toners pling.

Klockans toner vänligt bjuda
Alla till sin morgonbön,
När de omkring nejden ljuda
I en sommarmorgon skön.

Hvilkens hjerta kan då vara
Utan intryck på den stund?
Hör hur sångarfoglar svara
Från sin gren i grönan lund.

Alla de så glada höja
Sina röster till Guds pris.
Äfven träden hufvud böja
För en vindflägts lätta bris.

Utaf daggens droppar klara
Ängarne perlpnydda stå,
Och nu kyrkoklockan svara
Deras blåa klockor små.

Skall ej människan då lofva,
Eller männ hon tiga kan?
Hvem har fått den största gåfva
Fogeln eller människan?

Herrlig är du morgon unga.
 Du ju äfven är den stund,
 Alla skaparen Iofsjunga
 Så i tempel som i lund.

Du mitt hjerta äfven rörer,
 Då så herrlig jag dig ser.
 Och min tanke nu du förer
 Dit, der goda Englar ler.

Sommaraftonen.

Här ensam jag sitter
 I lummiga lunden,
 Hör foglarnes qvitter
 Uti aftonstunden,
 Njuter af qvällen skön,
 Beder min aftonbön.

Jag lycklig mig känner,
 Här ensam jag hvilar.
 Min panna ej bränner,
 Mig stinga ej pilar,
 Ej i hjerta och bröst
 Kännes oro, blott tröst.

O! ljustiga minne
 Af barndomens stunder,
 Du fröjdar mitt sinne
 Här i hemmets lunder
 Ack i lyckliga dar
 I redan flyktat har
 Och gör mig så glad och förtöjt.

Dock skönt är att drömma
Om eder i qvällen,
Och sorgerna glömma
I lummiga tjällen.
Ja, glömma verdens strid,
Njutande qvällens frid.

Hur fröjdas ej alla,
I träden på marken?
Hör tonerna skalla
Från göken i parken,
Der han sitter och gal
I sin löfprydda sal.

Hvem kan vara bitter?
Nej alla sig gläde.
Ja, sjelf jag nu sitter
Och sjunger ett qvåde
Om det, jag hör och ser,
Hvilket här mig omger.

Men jag icke kan sätta
På papperet neder,
Ej heller berätta
Den fröjd qväll'n bereder
En vacker sommarstund
Uti en löfrik lund.

O, ljufliga afton du stämmer
Mitt hjerta till lof och till fröjd!
Du lyfter den börda, mig klämmer,
Och gör mig så glad och förnöjd.

O, afton mitt sinne du tjusar!
 Du svalkar min brännande kind!
 Du med dina flägtar berusar
 Och sänder mång' lifvande vind!

Du, afton, välkomnas af alla!
 Vi väntat din ankomst en hvar.
 Vid dina skuggor toner skalla
 Från foglar, som lofsång ej spar.

Vårversar.

Hit upp till kalla Norden
 Nyss våren kommit har.
 Nu grönskar redan jorden,
 Och solen skiner klar.

På träden synas knoppar,
 Som snart nu spricka ut.
 På åkern ärlan hoppar.
 Hon gläds åt vinterns slut.

Mot himlen lärkan svingar
 Och drillar glad sin sång.
 Hon budskap till oss bringar,
 Att slut är vintern lång.

På ängen sippan nickar,
 Hon stolt der synes stå.
 När man på henne blickar,
 Hon höjer kronan blå.

Naturen kring oss alla
 Så dägelliga ler
 Snart gökens toner skalla
 Från trädens kronor ner.

§

Det var en tid, har den blott varit?

Det var en tid, då Sverige stod
 Så högt i ära, kraft och mod.
 Bland Europas makter störst,
 Och i dess bragder det nämnts först.
 Säg! Har den blott varit?

Det var en tid, då Sverige var
 Ett land, som ädla söner bar,
 Söner, som svuro hand i hand,
 Att offra lif för fosterland.
 Säg! Har den blott varit?

Det var en tid, — mån' den är nu
 Då svenska qvinnan visste ju,
 Att hennes plats som qvinna är,
 Och att blygsamhet henne klär.
 Säg! Har den blott varit?

Det var en tid, o, sälla tid,
 Då Sverige njöt en andlig frid.
 Det enigt i sin lära var.
 Den som en stjerna lyste klar.
 Säg! Har den blott varit?

§

Skogskällan.

Här sitter jag vid källans brädd
 Och ser, hur vattnet rinner
 Ur berget, der det haft sin bädd,
 Och derur vägen finner.

Det har en springa letat opp
 Och bildat se'n en källa.
 Dit strömmar det uti sitt lopp;
 Dess bräddar öfvervälla.

En källa mera frisk och klar
 Det tror jag knappast finnes.
 Och vattnet ej i henne har
 Uttorkat som nå'n minnes.

Väl denna källan har ett namn,
 Men det ej mången känner,
 Hon ligger gömd i skogens famn
 För solen, när den bränner.

Fogelsången.

(Obs. begynnelsebokstäfverna!)

Kunde jag sjunga, som foglarne kan,
 Alltjemt jag sjöng, ja, jag tror det minsann.
 Riktigt förtjusad jag är i dess sång.
 Långe jag lyssnat, ibland dagen lång.

Vore ock verlden för mig än så trång,
 Ingen glädje för mig, fast ännu ung,
 Kändes båd' smärta och sorg i mitt bröst,
 Torde dock foglarnes sång ge mig tröst,
 Och kunde nå'n glädje jag icke få,
 Roligt dock vore till lunden att gå.
 Betrakta och höra på foglars sång,
 Roligt de hafva, de känna ej tvång
 Undrande står jag och tänker mig för,
 Zittra jag tycker i lunden jag hör.
 Ej är det zittra, jag misstar mig ju.
 Länge jag lyssnar, men hörer det nu.
 Ingen ann' kunde dock spelat så skönt,
 Ut i den lunden nyss målad i grönt
 Såsom fogeln, mång gång illa belönt.

En sonett.

Jag ligger här bekymrad och nedslagen
 Med hämdren darrande mot bröstet tryckta.
 När skall du, o brännande sveda lykta?
 Är det ej nog, du varat hela dagen?

Af plågor så jag arme är betagen,
 Och tankarne de flyga som förryckta
 Än hit, än dit. De om hvarandra flykta.
 Den ene blir utaf en annan dragen.

Till sist en tanké hviskar i mitt öra,
 Som råder mig att springa upp och skriva.
 Jag rådet lyder och pennan fattar lätt.

Hvad skulle då jag arme uppe göra?
 Till sängen orkar jag mig knappt begifva
 Sen jag färdiggjort min bräckliga sonett.

Till en kamrat.

Kamrat, tag denna mot liksom ett minne
 Af en vän, ibland vänner den mest ringa,
 Roligt om den kan mig i hågkomst bringa.
 Låt därför upp för min sonett ditt sinne.

Var alltid glad, dig sorgen icke hinne,
 Bed den om hjälp, som kan all sorg betvinga,
 Red så ditt hem att friden sig må svinga
 Utöfver det och allrämest derinne.

Ze vår ungdomstid redan är tillända
 Efter våren dock kommer härlig sommar
 Lika skön, dock kanske och mera solig.

Icke sörja vi, för hvad oss kan hända,
 Utan lefva gladt, medan än vi blomma.
 Sedan, hoppas vi, blir vår framtid rolig.

Sommarferiernas slut.

Mitt sommarlof tillända är,
 Den sköna glada tiden.
 Ja, friheten på landet här
 Är nu för mig förliden.

O, ädla frihet, kort du var,
 Jag ej din snabbhet märkte.
 Dock gaf du hvila underbar,
 Och mina krafter stärkte.

Du gifvit nöjen utan tal,
 Som må i minne blifva.
 Blott friheten i löfpydd sal
 Kan dessa nöjen gifva.

Min frihet njöt jag med full ro,
 Ty boken lad's till hvila.

Förrn tuppen gol fortissimo,
 Sågs jag till skogen ila.

Jag vandrat ensam mången gång,
 Då aftonrodnan blänkte.

Och foglars glada, friska sång
 Mig fröjd och hugnad skänkte.

Men allt det der är nu sin kos

Och skall ej återkomma.

Ja, vissnad, liksom ängens ros,
 Är äfven ängens blomma.

Till skolan nu det genast bär
 Från friheten och sången.

Mitt dolce farniente här,
 Är slut för denna gången.

Höstpoem.

Hvar är nu den fågring, som nyss mot oss myste
 I dalar, på höjder, ja, ängen som skogen.
 Hvar är nu den fogel, som sjöng här så trogen
 Då aftonens skimmer kring nejderna lyste.

Och skänkte sin svalka åt brännande kinden
 Samt fylde med glädje oroliga sinnet,
 Framdragande barndomens fröjder i minnet;
 Bortsändande sorgen med flygande vinden.

Hvar äro de nöjen, som njötos i lunden,
 I skuggan af lindarnes lummiga kronor
 Vid ljudet af foglarnes ljufliga toner,
 Der de klingande hördes i aftonstunden.

O, borta är allt, som oss fågnat och tjusat,
 Och mulen är dagen, och dyster är qvällen,
 Och vinden för gulnade löfven kring tjällen,
 Och blomman försvunnit, som nyss oss berusat.

Slut är du, o, sommar, med nöjen och fågring,
 Och kommer ej åter den flyktade tiden.
 Helt nyss var din början, re'n är du förliden!
 I minnet blott finnes du liksom en hägring.

En annan dock kommer, om blott ni vill dröja,
 Tills hösten fått visa, hvad den har att bjuda,
 Och vinterns klockor ha slutat att ljuda,
 Samt brusten och lyftad dess snöiga slöja.

Helsans värde.

Hvad är bland jordiskt, som högst bör skattas?
 O, sägen det i blommor små!
 Männ' i det veten. Er intet fattas.
 I kunnen det ej säga då.

Jag frågar Eder, I söner yra,
 Som irra kring i verlden här,
 Och som ej kunnen Ert högmod styra.
 I sägen: O, rikdom det högsta är!

Jag går till sjuklingens usla hydda,
 Som ligger der invid ett slott.
 Hans glädjedagar re'n äro flydda,
 Nu har han värk och plågor blott.

Jag frågar honom: kan du mig säga,
 Hvad i verlden högst skattas bör.
 Han ej länge tycks öfverväga.
 Du till hans svar här lyss och hör:

En gång jag egde mång' vänner kära
 Jag misste dem, det tråkigt var.
 Jag egde rikdom, äfven ära,
 Men allt det der jag mistat har.

Till sist jag miste det allra bästa,
 Just det, som högst bland jordiskt är,
 Och det var helsan, som för de flesta
 Ej i tid blir tillräckligt kär.

Om jag fick välja det slottet sköna,
Som reser sig här nära vid
Med rika ängar och skogar gröna
Och lefva fick en långan tid.

Men ej ha' helsa blott sjuk få ligga,
Att plågas jemt för hvarje dag.
Eller ock välja, att frisk få tigga,
Med fröjd det sista valde jag.

Af allt det goda, som menskor ega,
Helsan säkert det bästa är.
Och allt jordiskt guld ej kan uppväga
Förlusten utaf helsan kär.

O, vårdom då helsan, dyra, kära
Mistad fås den ej lätt igen.
Må ej för sent vi dess värde lära.
Lycklig den, henne eger än.

Fogelns klagan.

I mitt kära land
Invid Lidans strand
Sjöngs en sång ibland
Af en liten fogel,
Och han sjöng så snäll
Der hvarenda qväll,
I den tysta lundens tjäll.

Och han sjöng då visst
 Om en vän, han mist,
 Och om all den list,
 Som fins uti verlden.
 Klagar än han gör,
 Fast han det ej bör,
 Der han sjunger, tills han dör.

Jag uppå hans sång
 Lyssnat mången gång
 Under qvällen lång
 Uti gröna lunden,
 Och han sjöng så här:
 „Jag var en gång kär,
 Och ett sår jag därför bär.

Ty min vän mig glömt,
 Den jag mycket ömt
 I mitt hjerta gömt,
 Och en annan tagit.
 Ja, han mig bedrog
 Och blott åt mig log.
 Då jag klagade i skog.“

Hören nu härpå
 Alla vänner små
 I, som ämnen gå,
 Att Er vän bedragå.
 Hören fogelns röst,
 Som med såradt bröst
 Fåfängt söker finna tröst.

Om i fån en vän,
 Älsken' hjertligt den
 Och låt ingen se'n
 Eder kärlek störa.
 Pröfva vännen ny,
 Men all falskhet fly
 Och det usla smickret sky.

Bröllopsversar.

Er unga tu jag önskar lycka
 Till Er förening på denna stund!
 Må kärleksblomman främst Er smycka
 Och vara lifvet i Ert förbund,
 Ny kärleken ju så viktig är!
 Den frid och lycka i skötet bär.

Må intet bröllopsglädjen störa!
 Den räcka må intill lifvets slut!
 Nog skall den också detta göra,
 Om kärleken ej får slockna ut;
 Ty slocknar den. — Nej det ske ej får!
 Dertill Gud hjelpe, som allt förmår.

Ja, först och sist jag önskar lycka.
 Må den ock prunka som ängen grön
 Och jemt med friska rosor smycka
 Er bana här uppå jorden skön.
 Ja dessa rader till Eder bär
 Från mig här borta mång helsning kär.

Till Edv. Nilsson

på hans födelsedag den 16/9 1885.

Tiden flyger fort sin kos
 Liksom uppå vingar
 Borta är snart hvarje ros
 Ingen fjärl svingar.
 Sommarn re'n förliden är
 Den ej länge var oss när.

Så vårt lif här ilar bort.
 Vi med tiden flyga.
 Helst vår ungdomstid är kort
 Ålderns dar sig smyga
 Uti ungdomstidens spår,
 Tills den slutligen förgår.

Ni snart öfverlevvat har
 Edra ungdomsdagar,
 Mätte äfven ålderns dar
 Gifva milda lagar,
 Skänka Eder mycken fröjd,
 Att Ni finna må Er nöjd.

Må ej helsa fattas Er,
 Denna dyra gäfva.
 Må vi tacka mer och mer
 Och desslikes lofva
 Honom, som oss gifver mod
 Och mot oss är ständigt god.

Från en hustru till sin man.

Jag gratulerar dig min make
 Af allt mitt hjerta på denna dag
 Må du nu glädjens sötma smaka
 Dig lycklig finna! det önskar jag.

O, måtte du hos oss få blifva
 Så glad och frisk ännu mång år!
 Vi alla vilja tack dig gifva
 Och hoppas att du den ej försmår.

Ja, måtte du hos oss få vara
 Att med oss dela vår stilla fröjd
 Vi skola krafterna icke spara
 Blott för att göra dig glad och nöjd.

Glad då var nu min make kära,
 Ty ännu du i din blomning står.
 Och blommor må din framtid bära
 En blomma, som ej så snart förgår.

Jemt, som förr, du i mig skall finna
 Den vän, som delar båd' ljuft och tungt
 Och till vårt hem skall sorg ej hinna,
 Ty, är man nöjd, man lefver lugnt.

Ja, först och sist jag önskar lycka.
 Nu fira glad din födelsedag. —
 Må mången vän din hand få trycka
 För att önska samma fröjd som jag!

Vid en ynglings död.

Nyss en blomma bröts utaf
 Just i blomningstiden.
 Han tog lifvet, som det gaf,
 När dess dag var liden.
 Skaparn ger och äfven tar.
 Lifvet blott till låns man har.

Blomman nyss gått ur sin knopp
 Under solens strålar.
 Dessa idel mod och hopp
 Uppå bladen målar.
 Och hon der bland likar står.
 Såsom de hon växa får.

Men så kort dock tiden är.
 Hvem kan detta tänka,
 Att en mask i blomman tär,
 Som skall henne sänka
 Uti grafven ner så snart,
 Fast än vårsoln lyser klart?

Ju en yngling blomman var,
 Som helt ung blef bruten.
 Mera ej på jorden kvar,
 Re'n i grafven sluten,
 Der han hvilar uti frid,
 Efter lifvets kamp och strid.

Födelsedagsversar.

Sommarns fågring re'n förgått
 Och ej kommer åter,
 Jorden kall och naken blott;
 Himlen sorgsen gråter.
 Stormen bortför bladet löst,
 Efter sommar kommer höst.

Blomman äfven borta är,
 Som i dalen lyste,
 Der hon stod så ren och skär,
 Solen på den lyste,
 Gaf den skönhet och behag,
 Tills den vissnade en dag.

Jag en blomma vet, dock än
 Lika skön den blommar,
 Och det är just du, min vän,
 Som är i din sommar.
 Ja du är blott i din vår,
 Fylda tre och tjugo år.

Lef än lycklig glad och nöjd
 Många, många somrar.
 Herren fülle med stor fröjd
 Framtiden, som slumrar.
 Detta är min önskan visst:
 Gud dig hjelpe först och sist!

Tvenne svåra ting.

Bland ting i verden, som äro svåra,
 Kan nämnas tvenne, som vi ej spåra.
 I hvarje samtal vid kaffebordet,
 Ja helst der fruntimmer föra ordet:
 Sig sjelf omtala och ej berömma,
 Om andra tala och ej fördömma.

Olycksbarnet.

Jag, arma barn, hvad skall jag ta' mig till?
 Allt går på tok, hvad än jag göra vill,
 Helst uti skolan motgång svår jag har,
 Der „kuggar“ jag mig grundligt alla dar.

Läsa må jag, tills midnattstimman slår.
 Ja, ändå likafullt på tok det går.
 Det är för mig väl intet hopp snart mer,
 Ty motgången blott hänfullt åt mig ler.

Ännu har modet dock ej svikit mig.
 Jag vandrat lugn min törnbeströdda stig.
 Dock huru länge skall jag hålla ut?
 O, måtte motgången snart taga slut.

De båda kusinerna.

(Utdrag ur en kinesisk roman.)

En solhet dag man ser på vägen
En ryttare der spränga bort.
Han rider fort, han rider trägen,
Till onkel skall han innan kort.

Han här vill se sin släkting sköna,
Den man har utsett till hans brud.
Och, kommen fram till trädgård'n gröna,
En jungfru ses i härlig skrud.

Men skönheten hon mistat redan,
Om hon den egde någon gång.
Han jungfrun sett och vänder sedan
Till hemmet om den vägen lång.

Dock han sett miste, sett en annan,
Som ej hans sköna släkting var.
Han sorgsen torkar våta pannan
Och långsamt se'n mot hemmet drar.

O, stackars man. Han bittert klagar
Och stämmer upp en sorgesång.
Han förr har lefvat glädjens dagar,
Men sorgen dock nu kommer tung.

Sitt hopp han känner nu försvinna,
Det hoppet han så länge närt.
Han ju hos onkel skulle finna,
Det ideal, han älska lärt.

Han tycker sig så helt bedragen.
 „Var den väl skön,“ så tänkte han.
 „Det sades ju dock härom dagen,
 Men jag slätt ingen skönhet fann.

Den jungfrun skall visst aldrig blifva
 Min hustru, som man mig har sagt.
 Min onkel kan ju henne gifva
 Till tjenaren, som håller vakt.

Jag lefver hellre utan maka,
 Min lyra kan mig skänka fröjd.
 Kom, du min glädje, kom tillbaka!
 Jag skall mig ensam finna nöjd.“

Så tänker nu den mannen unga,
 Vår vän, en skön och lärd poet.
 Han börjar nu att glädtigt sjunga
 Som den, af inga sorger vet.

Han hemmet hinner helt betagen
 Af dagens mödor och besvär.
 Dock glömmes snart den bittra dagen,
 Och lycklig skalden åter är.

Så flyta många lugna dagar
 Tills än ett bud vår vän nu får.
 Han hasteligen sig tillagar,
 Till resa strax han färdig står.

Han reser nu till onkel åter.
 På vägen möter han en man,
 Som stannar der framför och gråter,
 En ödmjuk bön framstammar han.

Om skaldens piska mannen beder.
 Han derom löfte också får.
 Men skall ett spö först skära neder,
 Upp i ett träd han derfor går.

Den mannen mist sin hustru kära
 Och icke vet, hvar hon nu är,
 Men han skall skaldens piska bära,
 Så stjerntydarn ju honom lär.

Och piskan skall då mannen gifva
 Hans hustru åter, som han mist.
 Men när, o, när skall detta blifva?
 Du elaka, du stränga list.

När mannen kom i trädet höga.
 Han genast såg sig rundt omkring
 O, fröjd! Hvad möter der hans öga?
 Jo, just hans skatt, o, sälla ting!

I ett tempel, i röfvarhänder,
 Sin hustru der, nu se han får.
 Han genast ned ur trädet vänder
 Och se'n sin hustru eftergår.

Då skalden helt förvånad blifver.
 Han spåmannen besöka må,
 Och genast sig åstad begifver,
 Att sina öden veta få.

Men tvenne männer skalden hindra
 Och visa honom små poem.
 Då börja skaldens ögon tindra,
 Han frågar, hvem som skrifvit dem.

Det hafver jungfrun, vi tillbedja,
Den vackraste uti vårt land,
Men ej hon vill oss någon glädja,
Hon ej vill knyta vänskapsband.

När skalden märkte att kusinen
Författat dessa sköna ord,
Då flyktar genast glada minen,
Han dyster blir lik mörkan jord.

I hjertat tändes kärlekslågan,
Sitt misstag nu förstår han godt.
O, kärleken, „den ljufva plågan“,
Sitt insteg har hos honom fått.

Han skyndar till sin slägtning sköna,
Ty kärlekslågan honom tär.
Dock skalden här får motgång röna,
Då han sin slägtings hand begär.

Snart skalden får dock hvad han önskar,
Och sedan öfverlycklig var. —
Nu redan grafvens kulle grönskar
Upp öfver detta sköna par.

Vårversar.

O, våren! ack, våren!
Med blommor i håren
Gästar nu åter vår jord.
Och ängarne gröna
Få blommor så sköna
Genom Guds skapareord.

På isfria vågen
 Så glad uti hågen
 Svanen ses simma i ro.
 Han plaskar och leker,
 Sin käresta smeker,
 Reder sig sedan ett bo.

På qvistarne gunga
 Små foglar och sjunga:
 Åter är härligan vår.
 Låt sorgerna fara
 Och sången ej spara,
 Snart sköna våren förgår.

Nu borttorka tåren
 Och gläd dig åt våren,
 Smekande kysser han dig.
 Gå ut i det gröna,
 Du glädje skall röna
 Der uppå blomsterprydd stig.

Omkring dig du skådar,
 Allt glädje blott bådar;
 Fogelen hoppar på qvist.
 Glada äro alla.
 Hör! lofsånger skalla.
 O! våren han helar all brist.

Den faderlösa.

Lik rankan af stormen beröfvad sitt stöd
 Jag lemnas helt ensam i lifvet,
 Ty sedan min älskade fader blef död,
 Är ej något stöd mig här gifvit.
 Den stormande verlden på mig lägger tung
 Sin jernhårda hand och nedtrycker mig ung
 Till jorden all mensklighets moder.

I himlen dock har jag en fader så god,
 En fader för svaga och arma.
 Han styrker och lifvar mitt nedsjunkna mod,
 Ty nådigt han vill sig förbarma
 Just öfver dem alla, som äro i nöd.
 Han är uti lifvet mitt trofasta stöd.
 Han, jemte min älskade moder.

Helt ensam i lifvet jag således ej står
 Bland verldens otaliga faror,
 Ty vid sidan den himmelske Herren går
 Och rödjer undan frestarens snaror.
 Dock döden ett kraftigt stöd från mig tog,
 Då min älskade fader bort från mig dog
 Till saknad för mig och min moder.

Om verlden här trycker min hjessa en tid
 Det skadar väl icke kanhända,
 Ty för dem, som här uti verlden ha strid
 Skall döden till lifvet dem lända.
 Den förer blott själen till himmelens höjd,
 Der den skall få njuta i evighet fröjd.
 Dit önskar jag mig och min moder.

O! lugna dig nu, du min sorgbundna själ.
 Hvad gagnar att sörja och klaga?
 Min herre och Gud han förer mig väl
 Och skall mig till himmelen draga.
 Ja, prisa och lofva jag vill dig, min Gud,
 Och ära och älska ditt ord, dina bud,
 Samt lydig ock vara min moder.

Vintrens slut.

Hvem är, som ej glädes åt vinterens slut
 Och önskar ett hjertligt farväl
 Åt föret, isen och allt, som förut
 Har roat och hugnat vår själ.

Hvem är, som ej väntar den härliga vår,
 Som lifvar och stärker allt mod.
 Ja, den, som ock läker de blödande sår
 Och som ger den modlöse mod.

O, kom snart! o, kom snart, du härliga vår
 Och låt ej vår väntan bli lång.
 Vi längta att snart ifrån buskar och snår
 Få höra mång' klingande sång.

Den öfvergifne.

Säg mig, du tindrande stjerna,
Vet du mitt öde, min sorg?
Vet du ock hvarför min tärna
Nyss mig tillsände en korg?

Kunde jag detta få veta,
Med glädje skulle jag fly
Dit ingen kan mig uppleta.
Sänd hit ditt svar med en sky!

Ditt svar jag hörder, o stjerna!
Tack, att du hörde min röst!
Och se'n, tack för att du gerna
Sänder ett ord till min tröst!

Ditt råd vill noga jag akta
Jemt under min vandring här
Ditt råd, att jag mig bör vakta,
Så att jag ej mera blir kär.

Stjernen jag hörde så svara:
„Gosse för ringa du är,
För att få blomman den rara,
Som du utaf hjertat har kär.

Blomman, hon älskar dig icke,
Har heller aldrig det gjort.
Genast din sorg från dig vike
Då du nu detta har spordt.

Hur kunde blomman mig svära
Trohet och kärlek så ömt?
Då hon nu, sveket till ära.
Mig arme re'n hafver glömt.

Hvar finnes trohet på jorden?
Visst ej uti blommans bröst!
Förlåt mig de hårda orden.
Sänd mig ett motsatt som tröst.

Flärden.

Höj upp din röst mot all den flärd,
Som syns här kring, min vän.
Ja, rundt oss kring en flärdfull verld
Mot undergång går hän.

Kan du det se och tiga still,
Du är ej bättre då.
Och kanske sjelf du pråla vill,
Då du kan detta få.

Gör detta ej, jag vänligt ber,
Ifall du menska är,
Ty se dig kring, och snart du ser
Att nedåt vägen bär.

Hur fåfångt att sig styra ut
Likt narrar, folk ej likt.
Hvad glädje får väl den till slut,
Som härpå lägger vigt?

Som lägger största vigten på,
Att synas fin och nått
Och ej vill låta anden få
Sin största, främsta rätt.

Hvad är väl kroppen värd, min vän,
Jemförd med anden vår?
En bråkdel blott då blifver den,
Ty den helt snart förgår.

Dock, vårda kroppen bör man visst,
Den anden i sig bär.
Har kroppen sina krafter mist
Försvagad anden är.

Ja, vårda kropp och själ man bör
På högsta bästa sätt,
Så att, då du en dag bortdör,
Du båda skänkt sin rätt.

Till Fäderneslandet.

Fädernesland, du mig fostrat och födt.
Jag älskar dig mycket för det.
För dig ha ock mina fäder dödt.
Jag gerna vill gå deras fjät.

Hvad är väl för död mer härlig än den,
Som ljutes för fädernesland.
Tänk, hvilken ära att draga hän
För att skydda fädernestrand!

Sverige, du är dock ett land, som är värdt
Att älskas och äras af oss,
Dina söner, du sjelf oss det lärt,
Sjelf tänder du kärlekens bloss.

Visst är du ej rik uppå silfver och guld,
Men jern du dock rikligen har.
Af kraftiga männer är du uppfylld.
Ja, män, som sin kraft icke spar.

I dig vill jag lefva, ja äfven dö,
Jag ock vill få min fosterjord!
På grafven vännen en blomma skall strö,
Se'n bortglömd, af ingen mer spord.

Hjertklappningen.

Mitt hjerta, ack hör du min röst!
Hvi klappar du ofta så fort?
Jag arme, hvad har jag då gjort?
Du hotar att spränga mitt bröst.

Om natten uppvaknar så jag
Och darrande känner dig slå.
O, hur skall det ock mig gå,
Mer fruktsamma bli dina slag.

Du spränger dig sjelf, jag visst tror,
Och bådads vår glädje slår ner.
Det gör ej för snart jag dig ber,
Ty kärlek till lifvet än gror.

Vintern.

Vintern gästar våra bygder kära.
 Jorden kläds af perlprydd slöja skön.
 Träden vackra diamanter bära,
 Blixtrande i tallens krona grön.
 Barnen åka kälke uppå backen,
 Ner på sjön de ock på skridsko gå,
 Här det gäller att stå fast på klacken,
 Annars tukt de af sjökungen få.

Muntra, glada skola vi nu vara
 Ut i drifvan lustigt tumla om.
 Skridskoisen må vi icke spara,
 Borta är den snart, liksom den kom.
 Våren kommer se'n med andra fröjder,
 Hvarje tid så rik på nöjen är,
 Då vi ut i dalar och på höjder
 Skola leka, fria från besvär.

En dröm.

Djupt in i skogen en jägare ströfvar,
 Blåser i hornet, han vilse har gått,
 Stannar helt ofta och lyssnande pröfvar,
 Om honom ingen än höra har fått.

Qvällen sig närmar, med denne en dimma,
 Dyster är skogen och djup ligger snön.
 Plötsligen jägarn sig tycker förnimma,
 Nära i snåret ett rossel, ett stön.

Bössan den flyger från axeln till kinden,
 Riktas mot snåret, ett skott fyras af,
 Ett jemmerligt skri bortföres af vinden,
 Snart är dock allt tyst liksom i en graf.

Nu jägaren går det skjutna att söka,
 Kommen i snåret, då svigtar hans mod.
 O! till att qvalen i hjertat föröka,
 Der ligger en man och badar i blod.

Nu mannen upprusar, jägarn står stilla,
 Höjande bössan att skjuta på nytt.
 Allt liknar dock en besynnerlig villa,
 Ty snabbt såsom blixten, mannen re'n flytt.

Jägaren sjunker förfärad till marken,
 Försagd och förkrossad, han beder en bön.
 O! hur hemsk och dystert är icke parken,
 Tyngre blir dimman och djupare snön.

Ånyo ett rossel jägaren hörer,
 Dock skjuter han icke nu såsom förr.
 Han känner en kraft, som sakta sig förer
 Fram till en klippa. Der öppnas en dörr.

„O, himmel! Hvem bor uti klippans sköte,
 Männe den mannen jag träffar nu här,
 Som uti skogen nyss var mig till möte
 Och kanske mitt blod i stället begär.

Må han det taga om honom behagar.
 Jag lemnar mig villigt i ödets hand.
 All rädsla är borta, jag icke klagar
 Fast står jag kanhända på grafvens rand.“

I rummet, der jägaren nu sig befinner,
 Är stilla och tyst, han ingen der ser.
 I spiseln en brasa flammande brinner
 Och dermed belysning åt rummet ger.

Vid spiseln en bänk, ett vargskinn på denna.
 Här lägger sig jägarn, trött som han är,
 Och sömnens dufva sin vinge syns spänna
 Utöfver jägarn, som lugn hvilar här.

Snart slocknar allt mer den flammande brasa
 Och rummet blir mörkt, som skogen utanför.
 Nu kommer åter den mannen. O, fasa!
 Jägaren vaknar, då han honom hör.

„Upp,“ säger mannen, „här må du ej vara!
 Kom, följ mig i rummet här längre in!
 Min är väl hämden, den låter jag fara;
 Gör du så äfven när den blifver din.“

Männen de båda nu följas som vänner
 Dit in uti klippans sköna gemak.
 En brännande törst vår jägare känner,
 Han frågar: „Fins vatten här under tak.“

„Ej har jag vatten,“ hörs mannen då svara,
 „Men du skall ändå få läska din gom.
 Här har du en kanna, drick och ej spara!“
 Jägaren lydde och drack kannan tom.

De båda gå inuti klippan allt längre,
 Följa en gång, som är kall, smal och trång.
 Så vandrat en stund, blir gången allt trängre.
 Nu höra de plötsligt stoj, spel och sång.

En dörr mannen öppnar. Båda instiga.
 Jägaren studsar för hvad han nu ser:
 Herrar som bocka och damer som niga,
 Komma och be honom här slå sig ner.

Här alla syns glada, fina och rara,
 Hoppande, dansande så om hvarann.
 Förr ej vår jägare sett sådan skara,
 Han utur stället ej röra sig kan.

Nu kommer en man till jägarn och talar:
 „Min vän! Jag hör du vilse har gått,
 Men dock sörj ej, ty i bergkungens salar
 Skall du finna att ett hem du har fått.“

Stig fram hit till borden, läska din tunga,
 Om hungrig du är, så åt dig då mått.
 Mitt folk skall ock för dig spela och sjunga
 Samt roa dig se'n uppå alla sätt.

Jägarn var hungrig, han lät sig ock smaka
 Maten på borden, båd' mycken och fin.
 Mätt och belåten han vänder tillbaka
 Se'n han urdruckit en bägare vin.

I sällskapets lek deltager nu jägarn,
 Men ögonen skymmas, han skönjer ej klart.
 Med verkan af innehållet i bägarn
 Sätter sig jägarn och hårdt somnar snart.

Fyra bland männen vår jägare taga,
 Varsamt de bära se'n så honom ut.
 Se'n långsamt de bort genom skogen draga
 Samt lägga honom der neder till slut.

Han lägges helt varsamt, för att ej väckas,
 Ute i skogen, kanhända Ni tror?
 Derfor likväl Ni må icke förskräckas,
 Jägaren vaknar i sängen hos bror.

Den sörjande Agnes.

På ensliga kullen vid skogssjöns vik
 Satt ensam och dyster en flicka.
 Hon sitter der stilla, en bildstod lik
 Och ut öfver vattnet ses blicka.

Hon ensam der dväljes den långa dag,
 Med solen hon gångar till skogen,
 Då Necken på harpan slår sina slag,
 Hon talar med honom förtrogen.

När natten sin slöja kring jorden brer,
 Då hastigt mot hemmet hon ilar,
 Men ofta hon vänder sig om och ser.
 Allt är dock tyst, natten hvilar.

På flickans bleka, utmagrade kind
 Man ofta ser tårarne rinna.
 Hon hoppar lätt, likt den susande vind,
 Sin älskade Oscar att finna.

O! Oscar gick bort, men han kom ej igen
 Till Agnes, som nu honom söker.
 Hon väntar förtviflad uppå sin vän,
 Men dagen blott längtan föröker.

Arm är nu Agnes, hon skådar i sjön,
 Hon Necken tror Oscar har tagit.
 Till honom hon beder ock mången bön,
 Till svar blott på harpan han slagit.

Hon hviskar, ropar sin älskades namn
 Och detta af vinden bortföres.
 Hon längtar att sluta Oscar i famn,
 Dock svar ej ifrån honom höres.

Så flyter en tid för Agnes af qual
 Ibland skogens granar och tallar.
 En dag, då hon dväljes i skogens sal,
 En välkändan röst henne kallar.

„Hvar är min Agnes, hvar är du, min vän?
 Kom hit till din vän, som här hvilar!“
 „O, du min Oscar, hvart gick du då hän?“
 Hon svarar och genast dit ilar.

Hon sjunker helt maktlös i Oscars famn
 Der denne uti skuggan ligger.
 Och knappast hon orkar hviska hans namn,
 Dock Oscar om svar henne tigger.

Om orsaken, hvarför hon blifvit så blek,
 Han frågar, men Agnes ej svarar.
 „Du trodde kanhända att jag dig svek,“
 Han sad', „då hon ej sig förklarar.“

„Det visste jag nog, att du icke gjort,
 Men visste ej hvart du gått vägen.
 Jag sökte dig ifrigt, sökte allt fort,
 I skogen jag sökte dig trägen.“

Jag necken frågte, om han tagit dig,
Till svar han på harpan då spelte.
Han dock så ofta berusade mig,
Och kärleksfullt sorgerna delte.

Han ville i famn mig sluta mång' gång,
Snart jag äfven det ville göra.
Han spelade för mig aftonen lång
Och intet oss vågade störa.

Jag väntade dig, men dock du ej kom
Till Agnes, din väntande tärna.
Dock sörja jag snart ej brydde mig om,
Till Necken blott lyssnade gerna.

Jag trodde han dig blott gömde så snäll
I blånande, krusande vågen,
Att dit ned gå till min Oscar i qväll
Det rann mig allvarligt i hågen.

Du kom dock nu och hindrade mig,
Att fullgöra denna min vilja.
Och Necken nu måste uppsöka sig
En annan arm, längtande lilja.

Hvar har du då varit Oscar, nu säg,
Hvi flydde du så från din kära?
Hvem tvingade dig att ge dig i väg
Och hvart skulle vägen då bära.“

„O, Agnes, älskade vän nu mig hör!
I skogen på väg jag tog miste.
Jag kunde väl icke detta rå för,
Jag sprang, men, dock hvart, jag ej visste.

I skogen jag se'n förirrade mig,
Ej vägen mer kunde jag finna.
Jag följde en liten obanad stig
Och hoppades skogen uthinna.

Jag fann ock till slut en stuga långt bort,
Der jag kunde något mig stärka,
Dock vistelsen der i stugan blef kort,
Jag skulle ju bort till min lärka.

Hos dig, min Agnes, jag ändtligen är,
Nu måtte du mera ej klaga.
Du vet ju, jag har dig af hjertat kär,
Låt Necken ej mer dig bedraga."

„O, Oscar, oss intet skilja mer får,
För alltid vi ega hvarandra,
Vi skola fira vårt bröllop i år,
Nu uppstig, till hemmet vi vandra.

Påsklofvet.

O, kamrater väl ingen nu klagar,
Påsklofvet börjar, stor fröjd för oss alla.
Med rätta man må väl glädje det kalla,
Att skoltvänget slippa i åtta dagar.

Nu ungdomens glöd på kinderna lågar,
Tårar ej synas från ögonen falla.
Blott fröjdeljud ifrån läpparne skalla.
Med böckren i hand från skolan man tågar.

Njuten, go' vänner, med fröjdefullt hjerta
Den härliga frihetens lust och behag,
Ty snart kommer åter den åttonde dag.

Dock njuten ej vänner så att nå'n smärta
Känna i få'n i följd af påsklofvets fröjd.
Njutas bör så, att man ock sedan är nöjd.

Olycksbarnet.

Stackars mig, fast ung,
Verlden ändå tung
På min hjessa hvilar.
Hädd och fattig jag
Vandrar här min dag,
Följd af sorgens pilar.

Ack, hvad skall jag tro,
Fins väl ingen ro
Mer för mig att finna!
O, hur arm är jag!
Skall då glädjens dag
Ej för mig upprinna?

Den öfvergifne.

Här nere vid insjön ensam jag sitter
Och skådar så ut öfver böljorna blå,
Men saknadens tår framsmyger så bitter,
Ty till mistade vännen tankarne gå.

Senast en afton jag satt här vid viken
 Och skådade böljornas krusning, som nu,
 Då var jag mer lycklig, då ej besviken,
 Jag drömde om lyckan oeh sällheten ju.

Hvar är nu lyckan och nöjet i lifvet?
 En främling jag ströfvar i hembygden här.
 O, tänk dock hur lycklig jag hade blifvit
 Om vännen blott alltid så hållit mig kär!

Till "Bernhardina".

Hör, min Bernhardina, hör!
 På en sång från mig,
 Då jag nu min lyra rör,
 Att besjunga dig.

Lik en fager växt du är,
 Som vid bäcken står,
 Hvilken sköna blommor bär
 I den vackra vår.

I din vår nu lefver du,
 Blomstrar rikelig.
 Glädje, lycka önskas nu
 Hjerteligt af mig.

Önskas dig skön Bernhardin
 Utaf mig, din vän,
 På din namnsdag, som går in.
 Glad nu fira den!

Utaf våren njut, min vän,
Uti fulla drag!
Mins han kommer ej igen
Vårens sköna dag!

Njut utaf naturens lek,
Sången uti skog!
Glöm all verdens sorg och svek!
Glöm, så har du nog.

Bernhardina, dock ej glöm
Den härborta är!
Du hans bild i hjertat göm.
Mins, han har dig kär!

Njut, min Bernhardina, njut
Uti grönan sal!
Snart är lifvets vår ock slut.
Drick ur dess pokal.

En gång blomman är i knopp,
En gång slår den ut.
Så är ock med menskans lopp,
Lika ock dess slut.

Lifvets korthet icke glöm
I din yra dans.
Denna sång för hårdt ej döm.
Mins, det var dock hans.

Till Wilhelm F—g.

Dig, min vän, denna gång
 Jag nu egnar en sång
 Fast af ringaste slag,
 Jag den sänder till dig,
 Som ett minne af mig
 Ifrån forntida dag.

Jag nog minnes väl än
 Oss som barn springa hän
 Öfver skolgårdens vall.
 Mins du också den tid,
 Full af fröjd, full af frid,
 Jag ej glömma den skall.

Uti barndomens år,
 Då blott oskulden rår,
 Man som roligast har.
 Nog helt fäfängt man ser
 Sig tillbaka och ler
 Åt de lyckliga dar.

Nu vi vuxit vi två
 Ja, de gossarne små
 Blifvit stora som män.
 Glad man barndomen njöt,
 Så den lyckligen flöt.
 Ungdom njuta vi än.

Och i ungdomens vår
Då i yran man går
Synes framtiden klar,
Dock, hvad bär den i famn,
Skall måhända vårt namn
Icke lefva mång' dar.

Dock ej skall du och jag
Börja sörja den dag,
Som man ännu ej såg.
Nej, vårt valspråk är „glad“.
Och ej ännu jag qvad
Med stor sorg i min håg.

Dig jag önskar, min vän,
Blifva lycklig som den,
Hvilken lyckligast är.
Utaf ungdomen njut
Förrän den tager slut,
Bryt de blommor, den bär!

Till sist vill jag be
Dig för mycket ej le
Åt min tarfliga sång.
Den så ringa ju är,
Men från vännen den bär
Till dig helsningar mång.

Till Hilda F—g.

Hvem är, som ej uti ungdomens vår
 Ilar hoppfull sin rosiga stig?
 Långt skild ifrån sorg och motgång du går,
 Din väg, så blomstersmyckad för dig.

Ack, måtte ock efter ungdomens slut
 Fridens och helsans sköna behag
 Rikligt sig lägga och hålla ut
 Intill hösten din ålderdomsdag.

Blommor jag önskar må pryda din väg,
 Endast dock blommor af bästa slag
 Räckas dig får, men, o Hilda, dock säg:
 Gaf en välkommen „blomma“ nu jag?

Det afgörande mötet.

Hon stod på gården, då jag kom
 Till hennes hem en torsdagskväll.
 Jag frågte henne vänligt, om
 Hon ville vara hjertligt snäll
 Och göra sällskap bort en stund
 Min väg, som gick i skuggrik lund.

Hon tvekade, det märkte jag,
 Den oskuldsfulla, ljufva mön,
 Dock hade hon en annan dag
 Mer villigt lyssnat till min bön.
 Hvad var, som framtvang nu ett nej?
 Det visste jag då säkert ej.

Till sist min bön blef nådigt hörd
 Och flickan med mig följde nu,
 Hon blef af mig till lunden förd
 Der förr en gång vi gått vi tu.
 Jag var så glad, jag var så säll,
 Dock annat blef det samma qväll.

„Der stod en björk från fordom tid
 Och grönskade och växte fritt;
 Den bar min flickas namn. Bredvid
 Bar den i ljusa barken mitt.
 Tätt till hvarann jag båda skar
 En afton, då jag ensam var.“

Åt detta håll vi styrde kos,
 Dock tystnad man än iakttog.
 Helt blek om kinden var min ros
 Och vemodsfullt den hulda log,
 Då säker om att få ett ja
 Jag frågte: „är du min i da'?“

Hon svarar sorgligt: „jag vet ej,
 Jag kan ej tro på dina ord.
 Jag ingen älskar mer på jord,
 Jag ju förut ej svarat nej,
 Dock kan du ej mitt ja nu få,
 Ty jemt jag tviflar på dig så.“

Det var för mycket på en gång
 För mig, som så förälskad var.
 Jag flickan gaf en kyss så lång
 Och sade: „dessa tankar spar,
 Jag älskar dig, ja, endast dig,
 Ack, om du kunde älska mig!“

Hon är sig lik, hon tror ej på
 De ord, som jag så ofta sad';
 Jag tårar fäller, hon också.
 Till slut blef jag dock hjertligt glad,
 Ty vännen, som så nyss var mist
 Den var nu åter min till sist.

Och tiden skred och qvällen led.
 Vi glömde världen, glömde allt.
 I mörkan skog vi satt oss ned
 Och kände ej, hur det blef kallt.
 Vi kände blott vårt hjerta slå
 Och att vi voro ett vi två...

När sol'n som högst på himlen står,
 Just dagen efter denna qväll,
 Jag sakta och med bäfvan går
 Till flickans faders lugna tjäll.
 Jag friar nu och ja då får,
 Och öfverlycklig hemåt går.

Till en flicka.

Som en gammal vän i dag
 Några versar skrifver jag,
 Just till Eder, som nu går
 In uppå nytt lefnadsår,
 Visst det sjuttonde jag tror,
 Såleds nu en flicka stor.

Barndomstiden flydde fort,
 Flöt likt strömmen hastigt bort.
 Än i minnet hägrar den
 Oskuldsfulla barndomen,
 Den skall alltid hägra der
 Denna tid fri från besvär.

Framtiden den hägrar ock,
 Kanske mera molnhöljd dock,
 Och hvad bär den väl i famn?
 Skall måhända Edert namn
 Ila vida verlden kring
 Uti ryktbarhetens ring.

Eller kanske skall i ro
 Ni bland goda vänner bo,
 Njuta hemmets glädje nöjd,
 Njuta vårens stilla fröjd,
 Eller skall Ni vissna bort
 Likt en blomma inom kort.

Våra öden dunkla stå,
 Dock för detta vi ej må
 Våra sinnen tynga ner.
 Bättre att man glädtigt ler.
 Hvad är lifvet om vi så
 Sörjande vår tid framgå?

Nu till sist Er önskar jag
 Mycken fröjd hvarenda dag.
 Helsa framför allt Ni må
 Ega och se'n lycklig gå
 Lifvets mödosamma stig.
 Många helsningar från mig.

Den sömnige magistern.

Jespus, Neckus och Jon Blund
Äro, som Ni känner,
Uti qvällens sena stund
Utmärkt goda vänner.

Komma de dock med all magt
Midt på ljusa dagen,
Synes såsom barn försagt
Hjelten ligga slagen.

Så det hände just i dag,
Då en tjock magister
Får af Neckus „Jonkus“ drag
Och all kraft då mister.

Rynkar ögonen helt lätt,
Gör en knyck på nacken
Tills det stora hufve't, nätt
Sjunker ned i fracken.

Drömmer se'n om, vet ej rätt,
Han det vet allena.
Kanske om hur kejsarn lätt
Fick en här „på bena“.

Timman lider nu mot slut
Kanske för den saken
Vår magister sofvit ut,
Reser sig yrvaken.

Sömnens ljufva dufva får
 Gifvas nu på båten.
 Majestätiskt ut han går
 Fullsöfd och belåten.

Täflingspoem.

Skall min matta lyra klinga
 För att täfla denna gång?
 Jag nog vet dess kraft är ringa
 Och att svag den blir min sång.

Men jag lofvat har att skrifva,
 Och mitt löfte håller jag,
 Derfor får min sång nu blifva
 Hurudan den vill, ja, svag!

Ty jag har ej kraft att rimma,
 Kan ej täfla med en man,
 Som re'n i sin barndoms timma
 Säkert många kransar vann.

Dock dig höj på diktens vingar,
 Sväfva fri min själ en stund.
 Jag nedskrifver det du bringar
 Mig ifrån din lilla rund.

Ner i dal'n hörs fogeln sjunga,
 Sjunger om den blida vår,
 Som nu lifvar gamla, unga
 Och på ängen blommor sår.

Men han sjunger, fogeln lilla,
 Ock om vännen, som han mist,
 Sjunger andaktsfullt och stilla,
 Sörjer djupt sin dubbla brist.

Sörjer att han ensam blifvit,
 Är nu utan tröst och stöd,
 Får nu vandra genom lifvet
 Ensam, ty hans vän är död.

Ingen glädje, fastän våren
 Kläder jorden uti grönt.
 Sorgen följer jemt i spåren
 Stackars fogel, så belönt.

Vill Ni lyssna på den sången?
 Följ mig då till dalen ner,
 Nu, när solen är nedgången
 Och vårqväll'n sitt balsam ger.

Nu jag slutar med att skrifva,
 Vill ej trötta Eder mer.
 Kan dock flera versar blifva
 Om det så skall fordras fler.

Priset vill jag dock ej vinna,
 Derför att jag det ej kan,
 Ty prisdomaren skall finna
 Att ej sämre rim han fann.

Till en flicka.

Jag gaf mig ut att vandra härom dagen.
 Kom så till ängen uppå blommor rik,
 Bland dessa stod der en helt nyss utslagen,
 Fans ingen af dem som var henne lik.

Hon eger mer behag än alla andra,
 En härlig bild af oskulden hon ger.
 Ni får för hårdt mitt tycke nu ej klandra
 För att jag kom att tänka då på Er.

En blomma är Ni, unga, raska flicka,
 Som frodas uti lifvets sköna vår.
 Och alla vilda blommor vänligt nicka
 Åt Eder, då Ni uppå ängen går.

O, härlig är den stolta ungdomstiden,
 Då lyckans sol som högst på himlen står;
 Men tänk, dock snart, o, snart är den förliden
 Och tanken dit med saknad återgår.

Hur lycklig Ni, som i Er ungdom njuter
 All lycka, som vår arma jord här ger.
 Så mången vän Er bild i hjertat sluter.
 Ja, Ni är säll. Ni dansar blott och ler.

Till en värdinna.

Länge jag nog tänkt att skrifva
 Till madam, men blef ej gjordt.
 Nu jag ville Er dock gifva
 Några versar, då jag sport,
 Att en högtidsdag Ni firar.
 Tag då mot den krans, jag virar.

Högtid kallar jag den dagen
 Då man hit till verlden kom.
 Så ock är, då timman slagen
 För att man skall vända om;
 Vända ifrån lifvets salar
 Ned i jordens mörka dalar.

Mellan dessa dagar finnes
 Mången glad som sorglig stund.
 Och Ni drager nog till minnes
 Detta från den lilla rund
 Utaf år, som Ni re'n lefvat
 Och bland mödorna har sträfvat.

Glada tror jag dock de flesta
 Utaf dessa dagar var,
 Ty ni haft och har det bästa
 Glädtiga humöret qvar,
 Det som trotsar lifvets strider
 Och ej känner hvad man lider.

Mätte Ni ock framgent hafva
 Detta fasta, starka mod
 Och all tråkighet begrafva
 Uti glömskans djupa flod.
 Endast glädje lifvet skänker
 Då man ej på annat tänker.

Ty att trotsigt börja klaga
 Då man tror sig bättre värd,
 Det är dumt, då bättre draga
 Framåt med den tanken närd,
 Att få äro ödets lagar,
 Och sen vänta bättre dagar.

Med en helsning vill jag sluta,
 Ty min sång skall ej bli lång,
 Klingat hafver nog min luta.
 Ja, farväl för denna gång!
 Tack för trefnaden, jag njutit
 I Ert hem den tid som flutit.

Till en "Attiåring".

Åtti år re'n sett sin ända
 Se'n Ni hit till verlden kom,
 Och nu låt oss flyktigt vända
 Tanken till den tiden om.

Dunkla blickar barnet sänder
 Mot sin ungdoms rosengård
 Och snart får det den i händer,
 För det i sin egen vård.

Ungdomsyran sinnet lockar,
 Tjusar det och ger behag.
 Gossen flitigt blommor plockar,
 Gläds som yngling hvarje dag.

Tiden hastigt framåt ilar,
 Dag för dag sin ända ser.
 Snart de åtti åren hvilar
 I all trygghet bakom Er.

Korta äro lifvets timmar,
 Då man sig tillbaka ser.
 Tänk, hvad olikt lifsol'n glimmar
 När den färdig är gå ner.

Lugn Er åldersdag förrinner,
 Denna viktigaste tid.
 Då man världens gunst ej finner
 Drifves man att söka frid.

Säll den blifve nu, den tiden,
 Som för Eder återstår!
 Stunden, som en gång förliden,
 Man ej mera återfår.

Åldring, vi Er alla vilja
 Hyllning ge och önska godt.
 Må ej något Eder skilja
 Ifrån den, som ger vår lott.

I Guds hand jag innesluter
 Er och oss för denna gång.
 Och en känslans suck sig gjuter,
 Då jag slutar nu min sång.

Ett elakt prat.

Mig lånen go' vänner ert öra"
"Och vackert tigen nu still,
Ett äfventyr skolen i höra
Och tro det I fån om I vill.

Herr „Franklin“ med sin „skifva“
På gatan drager fram,
En dam han ser då klifva
Der fram i smuts och dam.

Det smutsigt är den dagen
Och „Franklins“ stöfvel är
Nyss från skomakarn tagen,
Rengjord med stort besvär.

Herr „Franklin“ på tournyren
Ser bort med välbehag,
Af sköna damen buren,
I den han fattar tag.

Med kraft och mod i barmen,
Han hoppar upp helt fort
Och slår kring midjan armen.
Men ack, när det var gjordt

Tournyren halkar neder
Och kjolen söndergår,
Och „Franklin“ ömt tillbeder
Sin dam, som fången står.

Så hafver mig berättats
 Utaf en kammerat,
 Dock till rubrik bör sättas:
 Ett styggt och elakt prat.

I Forshälla dal.

I Forshälla dal jag nu lefvat en tid
 Och njutit af nöjena der.
 Jag lefde så lugnt i min kammar i frid
 Och njöt utaf utsigten här.

Jag såg då framför mig de skyhöga fjell
 Bekransas af grönskande skog.
 Jag kände mig lycklig, jag kände mig säll,
 Mitt hjerta allt fortare slog.

Jag här velat lefva, jag här velat dö,
 Vid foten af skyhöga fjell.
 Från toppen man såg ju den svallande sjö,
 Och solen så sent hvarje qväll.

I dalen der nere, der trefnaden bor,
 Der frodas en växtlighet rik.
 Ej södern, ej östern, helt säkert jag tror,
 Framvisar en tafla, den lik.

Nu tar jag farväl utaf dig, sköna dal,
 Jag måste det, fast dock med sorg.
 Långt bättre jag trufdes i löfkransad sal,
 Än fordom i „Götarnes borg“.

"Gerda".

Nu är det jul, min vän, och då
 Man gerna vill berätta . . .
 Kom med en stund och Ni skall få
 En höra, som gör detta.

Det är en gammal gråhårsman,
 Som om en flicka qväder.
 Ej sällan dock så qväder han,
 Ty detta honom gläder.

Han flickan i sin ungdom sett
 Uti den gröna skogen.
 Hon hade kärt åt honom lett
 Och språkat sen förtrogen.

Hör, hur den gamle yttrar sig
 Om denna flickan, sköna.
 Han mången gång så talt till mig
 Uti den skogen gröna.

Jag vandrat vid hans sida, der
 Han flickan först fick skåda.
 Den trakten är än mycket kär,
 För honom, för oss båda.

„En yr och blåögd pilt jag var,
 Så hör man gubben börja,
 „Och högt mitt hufvud upp jag bar,
 Jag intet had' att sörja.

Jag gick mig ut åt skogen grön
 Att höra fogelsången.
 Det var en söndagsmorgon skön,
 Jag ensam gick den gången.

Och fogeln der bland trädens blad,
 Han sjöng sin gamla visa,
 Han sjöng den visan nöjd och glad,
 För att sin Herre prisa.

Bland blommorna jag slår mig ner
 Och mig i skuggan gömmer,
 Men snart jag icke hör, ej ser.
 En dröm så ljuf jag drömmer.

En flicka jag i drömmen ser,
 Der fram i skogen komma.
 Hon blickar vänligt, och hon ler.
 Hon bär i hand en blomma.

Den blomman räcker hon åt mig
 Och derpå blygsamt niger.
 Hon in bland träden flyttar sig
 Och står en stund och tiger.

Se'n sjunger hon med stämma ljuf,
 Jag förr ej hört en sådan,
 Hon sjunger om en „herttetjuf“,
 Som en gång kom i „lådan“.

När sången slutat skulle visst
 Jag artigt applådera,
 Men all min kraft jag tycktes mist,
 Och flickan sågs ej mera.

Jag skyndar mig att hyllning ge
 Åt denna sköna flicka,
 Den, som jag sett så kärligt le,
 Sett så förföriskt blicka.

Men hur det är, jag tycker mig
 Ej hastigt kunna flytta,
 Ty mina ben de hvila sig
 Och vill ej göra nytta,

Jag blir då vred, när jag så här
 Min egen styrka saknar.
 En röst jag hör — „Du fångad är!“ —
 Jag rusar upp och vaknar . . .

O, ve! Jag drömde allt, jag står
 Här ensam under linden.
 Med tunga steg jag framåt går
 Med rodnad uppå kinden.

Hvad hör jag der långt in i skog,
 Är det en få, som talar?
 Likt förr då hon de riddar' drog
 Till sig i sina salar.

Hör, ljudet närmar sig allt mer!
 Det klingar i mitt öra,
 Jag tror, att jag mig här slår ner
 För att på sången höra.

O, denna sången är ju lik
 Den jag i drömmen hörde!
 Den sången är på känsla rik,
 Jag tror den Mozart rörde.

Allt närmare nu kommer den,
Mån' är det samma flicka,
Som jag i drömmen såg, ser än,
Så härligt åt mig blicka?

O, himmel! Ja, att så är,
Hon syns der nere komma.
Nu synes hon stå stilla der,
Att bryta sig en blomma.

O, hvilken smärt och skön gestalt!
Hvem såg dess stolta like?
En enda blick, och motstånd allt
Ur vägen genast vike . . .

Dock, fåfängt jag försöka må
Den skönas bild beskrifva,
Ty mina ord de bli för små
Att bilden återgifva.

Mån' är det skogsjungfrun ändå,
Som syns derborta vandra?
Jag vill den då till mötes gå,
Ej rädd jag är som andra.

Härligt är lifvet i ungdomens vår!
Helst nu för mig då i lunden jag går,
Inne bland träden och blommor unga
Och hör en skogsjungfru vårversar sjunga.
Versarne hör utaf mig nu, min vän.
Flickan dem sjöng, och jag minnes dem än.

„Middagssol'n blickar så strålig och varm,
 Blomknoppen öppnar för henne sin barm,
 Bäckarne pärla från stupande branter,
 Vågarne gulna med ljusgröna kanter;
 Morgonen börjar mer tidigt att gry,
 Lärkorna qvittra i blånande sky.

Våren med himmelsblå sippor bekrönt,
 Kullar och dalar re'n målat i grönt
 Fjädrade flockar sin vårvisa sjunga,
 Sitta på knoppsvällda qvistar och gunga,
 Göken sin stämma i skogarne höjt,
 Blåser alltjemt sin tvåtoniga flöjt.

Ungdomens urbild du härliga vår,
 Himmelska syn, som dock aldrig förgår!
 Bild af ett hopp, som dock aldrig blir moget
 Här, der blott sakna'n oss följer så troget;
 Kom och förverkliga dig då en gång,
 Uti en himmel af kärlek och sång.“

Slutet af sången hon sjöng framför mig,
 Hon stannar helt när på blomsterprydd stig.
 Jag var den tjuf, som kommit i „låda“,
 Ty genom en blick ur de ögon båda
 Jag fångad blef, och för första gång
 Minuten blef liksom dagen så lång.

Jag tror ej det var mer än en minut,
 Som hon tög, leende, se'n brast hon ut
 Och skrattade åt mig, som helt förlägen
 Åt sidan gått för att fri lemna vägen,
 Men blicken hon fäster än uppå mig
 Der långsamt jag vandrar på skogens stig,

Åter hon sjunger: „Du härliga vår,
Himmelska syn, som dock aldrig förgår!
Bild af ett hopp, som dock aldrig blir moget
Här, der blott sakna'n oss följer så troget;
Kom och förverkliga dig då en gång
Uti en himmel af kärlek och sång!“

Helt ofrivilligt jag stannar nu här
Och, bugande, min tack till henne bär
För denna sången så underbart sköna,
Hvilken hon bjudit på i skogen gröna,
Jag stannar på stigen, hon närmar sig.
Helt artigt jag nu presenterar mig.

„Mitt namn är Gerda, vid skogen jag bor,
Ensam jag vandrar i skogen så stor.
Fader min vistas der hemma i borgen.
Kom med mig till honom, bortkasta sorgen!
Var icke rädd; se ej ut så förskräckt!“
Så talar flickan, se'n handen hon räckt.

Handen jag fattar och repar nu mod.
Hon bad mig följa, men kvar jag dock stod,
Och hvarför, kan ännu jag ej förklara.
Jag är förtrollad af flickan den rara.
Mig ännu en gång sig följa hon ber.
Hon talar så vänligt, himmelskt hon ler.

Båda vi vandra genom skogen grön,
Fram till den borgen, som reser sig skön,
„Följ mig ditin och bese mina salar!“
Så flickan till mig helt vänligt nu talar,
Jag henne följer, emedan hon ber.
Förvånad jag här så mycket nu ser.

I ett utaf rummen hon spelar för mig.
 Mig fadren se'n bjöd i rummet till sig,
 Der drucko vi mjöd ur gammaldags hornet;
 Sen gingo vi upp i det höga tornet;
 Ut öfver grönskande skogen man såg,
 Liksom en matta nedför oss den låg.

Tiden här ilar förunderligt fort,
 Likt vattnet i strömmen ilar den bort.
 Solen sig sänker nu re'n nedom tjällen,
 Hur skall jag finna mitt hem nu i qvällen?
 Mörkt är i skogen, min väg är ej bred,
 Jag tänkte ej förr att tiden så led.

Med trefnad och glädje dagen förflöt,
 Tyst och beundrande jag honom njöt,
 Skänkte min vörndnad åt flickan den sköna
 Och fick i gengäld vänlighet röna.
 Nu måste jag dock begifva mig hem
 Och tager så hjertligt afsked af dem.

Hur jag kom hem genom susande skog
 Jag icke vet, men kom jag alltnog.
 Jag nu såsom förr ej mera var yster.
 Till hvila jag går så kvalfull och dystert.
 Jag fatta ej kan, ej riktigt förstå
 Den varelse, som förtrollat mig så . . .

I sagor om huldror läsit jag har.
 Männe en sådan min skogsflicka var?
 Eller en fé, som ock skogsjungfru kallas,
 Hvilken mitt öde bestämmer och allas.
 Ja, ödets gudinna, en af de tre,
 Vål flickan då var, om hon var en fé,

Mitt öde hon säkert har i sin hand.
 Hon har mig fäst med osynliga band.
 Nu får jag mitt eget utsäde skörda.
 Hur mångas frid har ej jag velat mörda,
 Om icke med sans och bruk af mitt vett,
 Så hafver dock detta mången gång skett.

Med hjertefriden fullkomligt jag lekt,
 Tänkte ej på att flickhjärtat är vekt,
 Vilde min tid, mina tycken fördrifva,
 Kunde minst tio min uppvaktning gifva
 Och skämta, så fort alltsammans till slut
 Dogo så dessa bekantskaper ut.

Bort dessa tankar! Tänk ej på det lif,
 Som fordom du fört, i stället nu blif
 En yngling med heder, en man med ära,
 Att ej med blygsel mitt namn jag må bära.
 Jag är ännu kraftig, är ännu ung,
 Mätte ej hämden mig drabba för tung!

Ändtligt var slut på den följande natt.
 Upp jag nu stiger, så sorgsen och matt.
 För första gången jag kunde ej glömma
 Känslan, som uppstått af blickarne ömma,
 För första gången jag nu blifvit kär.
 O, denna känsla den verkliga tär!

Från rätta ämnet jag vek nyss, min vän,
 Nu gå vi åter till detta igen.
 Följ mig till skogen, fast måndag är inne,
 Hjelp mig att lätta mitt nedtryckta sinne.
 Vi plocka så blommor att pryda oss med,
 Sedan i skuggan vi sätta oss ned.

Solen re'n sjunker och qvällen är när,
 Ensam jag bidar här skogsjungfrun, kär,
 Lång blifver dagen, i väntan jag sitter,
 Tyst är ock skogen, blott foglarnes qvitter
 Bryter den tystnad i salarne rår,
 Necken på harpan i strömmarne slår.

Nu solen sjunkit ned der bort i vester,
 Snart kommer flickan, som jag håller kär,
 En blomma jag då uppå henne fäster,
 Den blomman, som jag här på bröstet bär.

Vi vandra se'n uti de sköna salar,
 Som äro här i skogen rundt omkring,
 Hon då till mig så ljufveliga talar
 Och språka om förunderliga ting.

Hon dröjer än, hur länge skall jag bida?
 Re'n nattens mörker lägrar sig kring mig.
 Ack, om hon vore här nu vid min sida!
 Ack, om hon kom här nu på denna stig!

Jag skulle då för henne falla neder
 Och säga, att hon mig förtrollat har.
 Men nattens mörker sina skuggor breder,
 Och ensam är jag än i skogen kvar.

O, hvarför kommer hon till mig ej mera?
 Skall aldrig mer jag henne skåda få?
 Kom hon till mig blott en gång, om ej flera,
 Jag skulle hjertats känslor yppa då.

Hon såg väl elden, som brann i mitt öga
 Just då hon sjöng och språkade för mig . . .
 Nu hem jag går, ty nog det båtar föga
 Att väntande gå här på skogens stig.

Hur mången gång har se'n jag icke gått
 Igenom skogens alla mörka vrår?
 Men ändå aldrig någon reda fått
 Ens på hvar som det vackra slottet står.

Se der hvarför jag ännu ogift går,
 Hvarför jag tror på ödets goda fé.
 Hon hviskade: „du ej dig gifta får.“
 Hon skulle ej förgäfvess mig det be.“

Här slutar nu den gamle nöjd,
 Han ej tycks ånger bära.
 Han är nu grå och något böjd,
 Och Eder han vill lära:
 Att får man ej den man vill ha',
 Skall man ej heller någon ta' . . .

Höstpoem.

Hvem vill väl neka att hösten
 Har sina stora behag?
 Jag honom älskar för — trösten —
 Att än är ej vinterens dag.

Se på de gulnade lunder,
 Än de dock skifta i grönt.
 Om de påminna om stunder,
 Då falskhet har trohet belönt.

Om de ock menniskan visa
 Allting förgängeligt är --
 Jag ändå hösten vill prisa
 Just för den mig hugnad beskär.

Ack, när höststormarne tjuta
 Jag känner mig lycklig och nöjd,
 Jag lätt då strängar min luta
 Och njuter af stormarnes fröjd.

Sant är att himmelen gråter,
 Men han dock vredgas ej mer,
 Hastigt han klarnar ock åter
 Och ser så försonande ner.

Länge du höst hos oss blifve!
 Snart du ej säge farväl!
 Tråkighet all du först drifve
 Långt bort ur hvar sorgbunden själ.

En gammal bekant.

Väl mången med mig fått erfara
 Att lyckan en främling vill bli;
 Men motgången, motgången bara
 Vi känna hvarandra, just vi.

Ja, uti den leende världen
Vi träffas så ofta, vi två.
Han följer mig troget på färden,
Att jag icke lyckan må nå.

Jag sökte nyss ifrigt — ej lycka —
Nej, plats för min verksamhet blott,
Men motgången genast sågs rycka
Ifrån mig min gryende lott . . .

Och om ner till „dalen“ jag „söker“
Från fjellbygdens bortgömda vrå,
Jag blott deras antal föröker,
Som „röstlösa“ hemåt få gå.

Så är min lott här på jorden,
Ej någon missunnar mig den.
Min sång jag dock slutar med orden,
Att lifvet dock skönt är, min vän.

1001851329

